

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 106

10 Ờ

TUẦN LỄ TỪ 2-3

ĐẾN 9-4-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐÀU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VỒ TÁNH, ỜNG NỜI 24.901 - 93.801

Wason
DS 531
C 74 + +

NHIỆT TÌNH của TUỔI TRỀ

Lịch sử của bất cứ một nước nào trên thế giới cũng đều nhìn nhận rằng chính tuổi trẻ đã làm nên hay đánh bóng sự nghiệp đấu tranh của một dân tộc bằng nhiệt tình và lòng kêu hãnh của họ. Tuổi trẻ Việt Nam xưa nằm trong bàn tay cầm phấn của Trần Quốc Toản. Tuổi trẻ Việt Nam qua làm rung động nhân loại bằng trái bom Phạm Hồng Thái, bằng lửa đốt Hà Nội 1946. Tuổi trẻ Tiếp Khắc nồng thơm da thịt làm nhói tim lãnh tụ Cộng Sản, làm xúc động thế giới tự do. Không có tuổi trẻ là không có tranh đấu. Tranh đấu không có tuổi trẻ là tranh

đấu thiếu lửa. Và, tranh đấu ấy chỉ còn là tranh đấu của loài cò đuôi chó. Một dân tộc đã tắt lửa trong tâm hồn tuổi trẻ là một dân tộc bị xóa bỏ trên bản đồ thế giới. Lửa đó cần thiết như hơi thở của con người. Lửa tuổi trẻ làm dân tộc sống mãi, sống ngạo nghễ dưới ánh mặt trời.

Nhưng lửa ấy cũng có thể đốt cháy tất cả nếu bị phù thủy thao túng chiều gió hay gặp đạo diễn mù. Nhiệt tình luôn luôn cặp bờ với nông nổi. Chính chắn là khi biết toan tính quyền lợi. Tuổi trẻ hãnh diện ở chỗ họ dám ngồi xồm trên quyền lợi

cá nhân, phe nhóm. Họ nổi lửa vì họ bất bình. Sự bất bình có hay không duyên cớ vẫn đáng yêu, vẫn đáng nể nang. Ngọn lao tuổi trẻ đã phóng ra, bao giờ cũng phóng theo tự ái. Đừng ngại ngọn lao phá hủy. Hãy căng thẳng nhưng đỡ tự ái cho tự ái khỏi rướm máu. Tiếc thay, tuổi trẻ Việt Nam từ hai mươi năm chỉ gặp phù thủy và đạo diễn mù. Thành thử ngọn lao của họ cứ đâm thủng tự ái của chính họ thay vì đâm thủng vào kẻ thù dân tộc và đâm thủng bóng tối thế lương của quê hương. Người lãnh đạo không có quyền làm chết tự ái của tuổi

trẻ. Làm chết tự ái của tuổi trẻ là dập tắt nhiệt tình của một dân tộc. Tuổi trẻ nông nổi nhưng không ngoan cố. Bằng sự thành tâm, thủ chữ TÍN, như Quý Trát, rộng lượng nhận nhục và giải thích, sẽ nắm gọn nhiệt tình của tuổi trẻ trong tay. Và nhiệt tình ấy sẽ dùng thắp sáng quê hương u ám. Không trách cứ, không lên án tuổi trẻ. Mà phải can đảm thú nhận chúng ta vẫn thiếu một thần tượng cho tuổi trẻ. Bài này xin được coi như lời cầu nguyện tốt đẹp cho tuổi trẻ cho các nhà lãnh đạo và cho quê hương khốn khổ này. CON ONG

LŨNG TÂY HÀNH

Mới hôm qua đây ta tự Huế về. Thành nội bị tàn phá tự Tết Mậu Thân còn y nguyên. Khoảng tám ngàn dân chúng bị tội Cộng sản chôn sống trong những năm mỗ tập thể. Nẫu lòng thay là ta gặp mấy bà mẹ già, và đặc biệt mấy người thiếu phụ vẫn còn ủ ấp hy vọng là con, là chồng vẫn còn sống. Cũng là vô tình về đến Saigon, mở tập Đường Thi, ta đọc ngay thấy bài LŨNG TÂY HÀNH của Trần Đào. Tạm dịch:

Năm ngàn quân tiến đất Hồ
Đội băng gỏi tuyệt diệt Hồ, thân vong
Năm xương Vô Định bên sông,
Buồng xuân thiếu phụ còn mong chồng về.

Cái cảnh chó đẻ của chiến chinh từ mười lăm thế kỷ trước tới nay nào có khác gì!

KHÔNG THỀ MANG TỒ QUỐC THEO GÓT GIÀY LƯU VONG:

Lịch sử cách mạng Pháp Robespierre và Danton thẳng tay giết dòng Bourbon và lũ bảo hoàng đến nỗi xác quảng chất đầy, làm nghề dòng sông Loire (Vendée, miền Tây nước Pháp).

Khi tội Bảo Hoàng quật lại, Danton thất thế. Có người đề nghị Danton vượt biên giới trốn. Danton đáp: "Làm sao tôi có thể mang theo tổ quốc thân yêu của tôi theo gót giày lưu vong cho được!" Bền ở lại và chết.

Lũ gian thương, gian chính của đất nước bất hạnh này hiện đã chờ cửa, chờ gia đình lưu vong sang xứ sở của Danton khá nhiều. Cầu mong anh linh của Danton run rui cho tội chó má này đi tàu bay thì tàu bay bị chất nổ của du kích Á rập, lái ô tô thì ô tô lao xuống vực, đi tàu hỏa thì bị kiêu cướp của bốn anh em nhà Danton (Mỹ) nhảy lên chặt đầu cướp của, đi tàu thủy thì khi leo lên boong sây chân ngã xuống biển được mấy chân vịt chém nghiêng ra thành muôn mảnh. A men!

NHÀ HÀNG CA VŨ NHẠC PHALÊ

Số 95 - 101, (lầu 3) Công Lý - Saigon
ĐT. Số 92.115 - 92.726 - Ext. 256

Bắt đầu ngày 25 - 03 - 70:

— Một chương trình ca nhạc sống hoàn toàn thay đổi mới, với sự hợp tác của ban nhạc danh tiếng Music Maker do nhạc trưởng Huỳnh Hiếu điều khiển.

Một thành phần ca sĩ ưu tú: Nhật Thiên Lan, Ngọc Minh, Mỹ Dung, Thảo Ly, Ali Minh. Đặc biệt 2 nữ danh ca Mai Lệ Huyền, Bích Vân sẽ hát độc quyền tại nhà hàng.

— Mỗi đêm đều có trình diễn Show.
— Thức ăn Tây Tàu do bếp chuyên môn đảm trách.

Kính mời quý khách,

CON ONG TRANG 2

đàn anh đổi lập với nhà nước đàn em đổi lập với nhà bếp

Nghe nói có vài cụ hiệu trưởng tiểu học làm cảm muốn bày vẽ tái diễn cái trò treo ảnh tống thống tại trường. Các vị cố vấn văn hóa hay chính trị trong phủ Tổng Thống — kể cả ông Trần Văn Ân, vị cố vấn đã đề cao một nền độc tài sáng suốt — nên có thái độ dứt khoát về thái độ nâng bi này. Việc trưng ảnh lãnh tụ chỉ có ở những nước độc tài hay dân chủ ấu trĩ. Nước Việt Nam mình độc tài ư? Đại gì mà rước lấy tiếng xấu đó. Nước Việt mình dân chủ ấu trĩ ư? Một phần tư thế kỷ chịu đựng chiến tranh, còn cuộc trường thành nào sủa hơn trường thành trong máu lửa?! Một người lên nắm chính quyền chỉ hai hôm sau căn cứ vào đôi lời tuyên bố, dăm ba việc làm, là người dân xứ này đã đánh giá rất sát được nhân vật đó rồi. Ông Trần Văn Ân chỉ mới đề cao độc tài sáng suốt mà thiên hạ đã nổi xung rồi đó. Cứ yêu dân yêu nước như các cụ Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh thì dù cách mạng không thành công, hình ảnh vẫn vằng vặc trong lòng dân chúng!

MỪNG HAY KHÔNG MỪNG?

Mấy thằng bạn nhà báo hỏi Nhà Bếp: Này Sihanúc bị đảo chính, ý kiến cậu ra sao? Nên mừng hay không mừng?

Nhà Bếp đáp: «Bảo là không mừng ư? Không mừng sao được. Đến như vụ Mậu Thân dịch xuất kỳ bất ý tàn nhân như vậy mà quân đội Việt Nam Cộng Hòa phản công lại, địch cũng thành pháo tịt ngòi, nữa là giờ đây vì cuộc đảo chính Cam-bốt mà địch mất an toàn khu. Bảo là mừng ư? Mừng cái con mẹ gì. Vụ Mậu Thân địch đánh tận lảng, được ăn cả, ngã về không. Rõ ràng địch ngã nhè, mà nào mình có thắng chó đâu. Ngay tại hòa đàm Ba Lê địch vẫn gài đi gài mìn. Than ôi, thắng hay không là ở chính mình phần lớn, địch yếu mà mình (thối) nát, thì muốn đời có của như rùa! Nhìn vào kinh tế của Tổng Ngạc thì vẫn tụi ba Tàu Chợ Lớn làm mưa làm gió bóc lột người dân địa phương nuôi chúng nó (khỏi phải kể những kiệt phẩm khác của Ngạc như kiểm ước, tăng giá giấy...) Nhìn vào Tổng Cục Tiếp Tế thì đồng bào miền Trung đói, gạo bán chợ đen, chó má đến thế là cùng. Nhìn vào văn nghệ, văn hóa, thì toàn là dâm đảng kiểu Cậu Chó. Nhìn vào Giáo Dục thì chiếc rế vừa cũ vừa rách là đáng. Phạm Văn Lược mà cũng được ngồi vào ghế Tổng Giám Đốc Trung Tiểu Học. Văn văn và văn văn... Mình mà còn như vậy, thì xin lỗi, Sihanúc có bị treo cổ ở Nam Vang mình cũng chẳng có cái chó gì mà mừng cả.

ĐÃ HẾT RỒI THỜI TREO ẢNH

Lục Xi

VẠN TÓC MAI

TA PI

Thế là ông Cồ Trung Ngươn cương quyết nhờ luật sư Võ Văn Quan đưa bọn bị gậy Con Ong ra tòa để đòi bồi thường một đồng danh dự về tội... ông Ngươn ngộ nhận bọn bị gậy miệt thị ông là "cây cào, chồn lùi". Ông Cồ Trung Ngươn có tiền, có thì giờ chơi lan thì ông ta có luôn thì giờ đáo tụng đình. Đó là quyền của ông ta. Chỉ khó hiểu ở điểm luật sư Võ Văn Quan xưa đã biện hộ cho «cậu Cẩn», nay lại biện hộ cho con rể «mụ Luyện»! Mụ Luyện, theo «Nhật ký Đỗ Thọ» là con mụ rửa bát, quét cầu tiêu. Nhờ được bọn bị Saigon ra lạy cậu Cẩn lạy luôn mụ nên mụ đâm giàu có. Dĩ nhiên, ông Cồ Trung Ngươn biết cách khai thác năng Thái Oanh Oanh. Đỗ Thọ phê một câu ai oán: Thật chua xót cho chế độ của Tổng thống Diệm. Vạn này bắt chước tả oán: Thật bị òi cho bọn trí thức phải núp váy mụ rửa bát mà mở mặt mày. Như vậy, trí thức cỡ đó có phải là trí thức chồn lùi không? Ông Cồ Trung Ngươn Cophavina «tổ» bọn bị gậy. Bị gậy đành «tapi». Lục Xi sẽ là nơi mỗi tuần khều nhẹ ông một phát. Con Ong không mại lỵ ông, nhất định Con Ong sẽ không thua ông. Con Ong sẽ có nhân chứng ra tòa đối chất để tòa có bằng chứng rõ rệt là chính ông đã đem Tổng Thống, Thủ Tướng ra «hù» thiên hạ. Con Ong chấp cả ông Vũ Biền người mang họ của Trường Chinh!

COPHAVINA ÁP LỰC NHÂN VIÊN KỸ KIẾN NGHỊ CẮC KÉ?

Kính gửi ông Giám đốc tuần báo Con Ong
Kính thưa ông

Tên Phạm Văn Hiền, giám đốc thương mại hãng Cophavina đã đọc tuần báo số 103 nói về cặp vợ chồng nhân viên mất dạy đánh ông bác sĩ Tuấn Anh, xem xong đã báo cáo với tên Cồ Trung Ngươn, chủ tịch. Tôi là độc giả mền tuần báo của ông, xin cho ông biết tin thêm:

Vào sáng 13-3-70 chúng nó hội nhau với đại diện công nhân dùng kế hoạch nghiên cứu, để chống lại báo của ông, chúng hội xong phân tán dùng áp lực hạ lệnh tất cả nhân viên đúng 9 giờ 45 ngưng việc tựu họp lại, biểu toàn thể nhân viên ủng hộ, dùng những lời lẽ láo, thuật lại cho nghe, nói ông bác sĩ Tuấn Anh hiệp đáp đồng nghiệp, đòi bản bỏ, như vậy phải đoàn kết đấu tranh.

Tôi xin mách cho ông rõ, để có tài liệu, cặp vợ chồng đánh bác sĩ là người của ông Cồ Trung Ngươn, nên cố bênh vực đến cùng.

Tôi thấy toàn thể nhân viên Cophavina bị áp lực, chó thật sự không ai muốn.

Tôi là gái thấy bênh vực bậy, nên cho tin ông hay để ông lo liệu.

Ký tên

Bức thư trên là của một nữ công nhân hãng Cophavina. Lời lẽ quê mùa. Lỗi chính tả rất nhiều. Vạn này xin phép được sửa các lỗi chính tả thôi. Ông Cồ Trung Ngươn sẽ trả lời sao khi tòa hỏi «Anh là cái thứ gì mà dám chống báo Con Ong, là cái thứ gì mà bắt công nhân kỹ kiến nghị phản đối lũng túng xoe về vụ nhân viên của ông mất dạy?»

CÔNG LÝ VẪN LÀ CÔNG LÝ

Xâm phạm gia cư hành hung gia chủ thì dù có được chủ nhân cậy đồng bạc thảo kiến nghị đăng báo đồng kính gửi lưỡng viện quốc hội, tối cao, giám sát viện, anh nhân viên nọ vẫn bị truy tố. Và anh ta đã cùng vợ tạm vào tù chờ ngày ra tòa lãnh án. Chưa thấy ông Cồ Trung Ngươn... yêu cầu Tổng Thống can thiệp! Ông quen thân Tổng Thống, can thiệp thử xem sao? Đến đây, Vạn Tóc Mai thành thật ca ngợi sự vô tư của công lý xuyên qua vụ Biện Lý Cuộc đã cho nhúp vợ chồng gã Thượng Du rừn rú. Công lý không sợ kiến nghị gây áp lực. Công lý không sợ một sức mạnh gây áp lực nào. Và công lý sẽ phán xét vụ ông Cồ Trung Ngươn kiện Con Ong. Công lý mãi mãi vô tư và sáng suốt. Con Ong tin tưởng Công Lý, quyết ăn thua đủ với bất cứ đũa nào ngồi xồm trên Công Lý.

VẠN TÓC MAI

(Con vô thừa nhận của nghị Hách)

BỐC MẢ

THỢ BỐC

TỪ « CÔNG TỔ » HOÀNG KIM QUY TỚI

« LUẬT SƯ » HOÀNG KIM QUY

Ông nhà giàu Hoàng Kim Quy đúng là nhờ có nhiều tiền mà đắc cử Nghị Sĩ. Là một anh lái buôn thò chân sang đất chính trị, anh nhà giàu họ Hoàng đã như mán xá lạc rừng. Nghe anh bàn luận về các vấn đề lớn của Quốc Gia, người ta thấy anh đúng là hình ảnh của lũ ngòm thời đại mà nhà thơ Nguyễn Bính đã mỉa mai: « Trọc phú ti toe bàn thề sự, Đi già tấp tễnh nói vấn chương ». Nhưng ở đời, mà cái thói đời là kẻ dốt thường hay khoe cái dốt của mình ra cho thiên hạ phục. Anh trọc phú Quy đã khoe cái dốt của anh hơi nhiều, gần đây trong một phiên họp của Thượng Viện nói về cuộc điều tra vụ Trần Ngọc Châu, anh trọc phú đã đóng vai « Ủy viên chính phủ » kết tội Trần Bồ cu nặng nề, anh đã « chiếu chỉ » hơi nhiều điều để kháng định Trần Bồ cu là Cộng Sản. Con Ông đã chơi Trần Bồ cu nhiều cú đau từ ngày Bồ cu đòi lãnh đạo một phái đoàn dân cử ra Hà Nội nói chuyện huề bình. Nhưng Con Ông chịu không thể nghe được những lý lẽ nhai lại mà nhai không kỹ của anh trọc phú họ Hoàng dùng để kết tội Bồ cu. Nhiều người cho anh trọc phú nói cóc phải để cho mọi người phục anh có tinh thần chống Cộng cao độ mà chỉ để nâng bi Hành pháp, mong mới Hành pháp biết đến mình. Sau khi đóng vai « công tố » anh trọc phú thấy chưa đủ điểm, bèn làm một cú khác, làm « luật sư » biện hộ cho nhà nước chống lại « công dân » Nguyễn văn Chức trong vụ kiện thuế kiếm ước, anh

trọc phú đưa ra 4 điểm để xin Tối Cao Pháp Viện bác đơn khởi tố của « công dân » Nguyễn văn Chức. Tối Cao Pháp Viện dự biết anh trọc phú chẳng có tư cách con mẹ gì để xin Tối Cao Pháp Viện bác đơn của ông Chức hết, nhưng T.C.P.V cũng cứ đọc lên để thiên hạ cười rùm choi, để thiên hạ thấy cái đuôi dít dẹt của anh trọc phú, để thiên hạ thấy cái tài ngậm ống đu đủ thòi vào lỗ rốn Hành pháp của anh Trọc phú. Sự nịnh bợ lộ liễu, dơ dáy của anh làm nhiều người mắc cỡ, và kẻ mắc cỡ nhất là ông đốc tờ không bao giờ hành nghề Đặng Văn Sung, Trưởng khối của anh, khối Xã Hội Dân Chủ. Ông Sung đau là phải, vì chính cái sự nâng bi vô ý thức của anh trọc phú dơ dáy dạng hình mà khối của ông Sung mang tiếng là khối thân chánh quyền, C.O. nghe là ông Sung muốn « đá » anh trọc phú ra khỏi khối lắm, đá như đá rí cái ống bơ rí, nhưng chưa đá được, do đó ông Sung đang bị bệnh đau bụng đá, và đang bị bí đường tiêu vì trong ống tiêu có cục sạn « nâng bi ». Có lẽ vì đau bụng đá, và có sạn « nâng bi » trong đường tiêu, nên cái đầu rùa mà chữ Hán là « Quy đầu » của ông Sung dạo này nó sưng tếu lên, làm ông Sung cứ phải đi khệnh khạng và suýt soa đau đớn. Một bà Nghị đồng viện bèn liếc xéo ông Sung bằng nửa con mắt: « Cho đáng kiếp ! »

ĐOẠ NHAU LÀM CHI

Ông « công dân đặc biệt » Nguyễn văn Chức (chữ của ông công tố Tối Cao Pháp Viện) đã lên đường đi Monaco, để dự Hội Nghị Nghị Sĩ quốc tế. Monaco xứ mà nữ tài tử Grace Kelly làm vương hậu, là một sông bạc quốc tế công khai, có đủ cả từ đồ tướng, các ông Nghị quốc tế tha hồ mà đem súng tới... chơi, đem bạc tới đồ đen. Trước khi đi, ông Chức dọa là ông sẽ công bố mọi hành vi tham nhũng có bằng cứ của một số tướng lãnh... mà các tướng này đều là tướng bả sao trở lên, tức là từ Trung Tướng, vẫn theo ông Chức có 2 đại danh của 2 vị tướng lãnh đứng đầu số với các vụ tham nhũng, hối mại quyền thế, buôn lậu v.v... Nhưng ông lại chưa chịu nói tên ra vội, vì nói sớm báo nào đăng, báo đó sẽ bị sập tiệm bỏ mệ

(Ông Chức có lương tâm và thương nhà báo ghê nhỉ ?) Nhưng Con Ông hơi thắc mắc, bởi ông Chức là vua khôn liền nổi danh.

Ông chỉ nói khi nào xét ra cần nói và có lợi, nhưng lần này ông lại hăng động, bản tiếng trước, khiến cho nhiều người phải đặt dấu hỏi với ông. Nhưng thôi, đành phải đợi tới ngày ông về, xem ông có dám nói ra không, hay khi về ông lại ngậm miệng hén vì lý do uy tín của những người lãnh đạo quân đội, nói ra không lợi cho tinh thần chiến đấu của binh sĩ. Ông Chức ơi, nếu tính khui những vấn đề lớn, xin ông đừng dọa trước, nếu làm không được thì chẳng lẽ lại đi mượn cái mo của cụ chủ tịch... dựng xe đồ Bửu Hiệp che mặt sao. Cụ chủ dựng xe đồ từng nói ầu là sẽ họp báo về vụ bắt giam Trần ngọc Châu cả tháng nay mà có thấy họp con mẹ gì đâu.

Cuối cùng xin nhắc nhở ông Chức, ở cái thời này dụng tới ai thì dễ, chứ dụng tới giai cấp tướng khó lắm.

LÍNH ĐÁNH THEO LÍNH QUAN ĐÁNH THEO QUAN

Quân phạm đại úy Lê bá Ngọ được tòa quân sự xử tha bổng. Tha bổng tức là không có tội, tức là đã được phục hồi danh dự, đã được luật pháp rửa mặt, rửa nhục cho, vậy mà một quân phạm không còn là quân phạm nữa, về tội quân lao để chờ giấy về với tự do, về với đơn vị gốc đã bị ông chuẩn úy Tôn thất Đệ, giồng đôi nhà quan đó... cầm roi gân bò hay cặc bỏ quất túi bụi sau khi ra lệnh cho Đại úy Ngọ (hết là quân phạm) cời lon ra. Và điều khôn nạn hơn nữa là chuẩn úy còn nhè cái tay bị thương của Đại úy mà đánh... cho gây luôn mà nói « quan đánh theo quan ».

Đọc tin trên Con Ông thấy mũi lòng. Chế độ lao tù của xứ Anamta là chế độ khổ chịu nhất thế giới kể bị giam thì kể từ lúc bị giam giá trị không bằng một con chó, ai đánh đập sao cũng chịu, nhưng kể bị giam đã được tòa tha bổng, lại còn bị đánh mắng nữa thì tưởng rằng không thể nào bỏ qua được.

Con Ông xin Đại tá Nguyễn văn Đức và Chuẩn tướng Toàn hãy quạt chả dùm ông Chuẩn úy này.

CON KIẾN VÀ CON RỪA

Ông Nghị sĩ Công dân Nguyễn văn Chức, trước khi lên máy bay đi dự hội nghị Liên Hiệp Nghị sĩ Quốc Tế tại Monaco có tuyên bố là ở nước Đại Ngu ta có quá nhiều người bán làm những chuyện bẩn. Và ông hăm khi về ông sẽ lôi cổ những tên đó ra Thượng Viện để tắm rửa kỳ cọ, nếu cần sẽ nhúng nước sôi làm lông luôn.

Ông Chức đã nhân danh một công dân vắc đơn đi thưa chính phủ về vụ thuế kiếm ước. Có người gọi là con kiến mà kiến củ khoai. Kể ra đó cũng là một việc làm đẹp, mặc dù có vẻ là nặng phân trình diễn, nhưng trình diễn mà đẹp vẫn đáng khen nếu không nói là khích lệ. Từ lâu nay đã có biết bao nhiêu vụ với những đào kép tiếng tăm có trình trình diễn cho đẹp — đẹp lòng cấp trên và đẹp lòng dân... giả — nhưng có vụ nào đẹp đâu mà chỉ thấy toàn là nham nhò, sống sượng chẳng khác gì những thằng hề đội mũ quả dưa đến Vatican để lễ Phật.

Nay ông Chức lại tuyên bố sẽ làm một việc đẹp nữa, xin có lời chào khích lệ và đợi chờ.

Đất nước này thật quả là đã bị tràn ngập, bị lạm phát... người bán rồi. Ở đâu cũng nhung nhục như ròi bọ, và tinh thể có môi trầm trọng sợ khó mà một mình ông Chức làm nổi.

Có một điều dơ dáy và ngứa ngáy nhất là những kẻ bán không biết mình bán đã đánh, nhưng có những người đã được thông tri, khuyến nghị, cảnh cáo là « Mi » sẽ bị bán hoặc đang bị bán đó, liệu mà tắm rửa, thay mũ, áo đi kéo nếu không bị bệnh mà chết thì cũng bị người ta cười cho thối ruột. Nhưng tiếc thay, những « Mi đó » đã chẳng chịu nghe lời lại còn lấy cái mũ dơ của mình mà chụp vào đầu kẻ khác. Buồn thật !

Mong sao cho ông Chức chóng... hồi loạn để ông thử đánh phen nước sông đồng nai cho trong mà tẩy trần thiên hạ một màu xem sao. Kể bèn này nguyên là cụ chuyên viên... tắm hơi, nguyên sẽ đứng sau lưng ông để chà sát (mát sa) hỗ trợ ông đến chiều hay đến nửa đêm, giờ tí, trống canh ba mà nhất quyết không đòi tiền thù lao.

Nói đến ông công dân Nghị sĩ Chức lại nhớ đến ông Nghị sĩ không phải công dân H.K.Q.

Ông Chức và ông Rùa Vàng đều là T.N.S, ông Chức ngoài việc đại diện dân, mới đây ông đã nhân danh một công dân vắc đơn đi kiện nhà nước về vụ Thuế kiếm ước.

NỬA ĐÙA NỬA THẬT

MỘC ĐẠC

Nội vụ tuy có vẻ là trang sức nhưng bề ngoài đó là một việc làm đẹp.

Ông Hoàng Rùa Vàng đã chẳng giúp bạn đồng liêu làm một việc đẹp mà ông lại đã kể từ đứng trước mặt ông Chức bằng một cái thư kỳ quái.

Trong thư ông Rùa nói ông Chức không phải là công kỹ nghệ gia nên không thể đại diện cho giới này để nhân danh mà đi kiện được !

Ờ hơ ! Cứ phải là công kỹ nghệ mới đi kiện được sao ? Lạ nhỉ ? Vậy thì, ông là công kỹ nghệ gia chính cống bà lang trọc đó sao ông chẳng nhân danh ông, nhân danh con cái ông và luôn cả nhân danh dân mà đi kiện để có phải là đẹp không ? Hay ông là Rùa lại cảm tình con thỏ và bắt tài ? Nói mà không biết thẹn. À hay ông chỉ biết trong cái mu rùa còn ngoài ra thì mù tịt.

Mệ kiếp, đã là công kỹ nghệ thì còn kiện tụng làm quái gì cho tốn sức lao động, bởi vì một thuế kiếm ước cho mười thuế siêu kiếm ước thì công kỹ nghệ gia cũng có thiệt hại cái cóc khô gì đâu. Ông mua vào đất một thì ông lại bán ra đất mười. Chung qui chỉ có thằng dân đến thấp cổ bé miệng mà trời lại cao, kêu gào rít cổ họng mà thuế kiếm ước vẫn bị được đóng dài dài đều đều.

Nỗi buồn kiếm ước đang ngáy ngất triển miện nay được (1) ông công dân đứng ra kiện tụng, mọi người vẫn biết rằng nó sẽ nông a rí về u nhưng cũng cảm thấy khoan khoái hả hê đôi chút bỗng bị ông Hoàng Rùa Vàng đương kim chính thức, hợp hiến và hợp pháp của dân, kiếm đương kim chính hiệu con nai vàng công kỹ nghệ gia xia vào nơi tâm sàm bá láp. Đúng là rùa cướp nghề của kỳ đà cần mũi.

Hỡi những con rùa, hãy rúc vào mu mà ngủ đi. Thân thể và sự nghiệp của mi chỉ rạn vỡ ở dưới tay những đầu bếp chuyên làm chả ba ba và dưới tay những người mù bói toán.

KẸ THÙ CỦA GÁI NHẢY TRỞ VỀ

Việc luật sư Nguyễn văn Lộc lại ra kỳ này ở một liên danh Thượng viện đã là tin có thật, nhật báo ở Sài-còn loan như thế, dư luận nước mít cho biết như

thế.

Cái nhà ông Luật sư nguyên Thủ tướng đầu tiên của nền đệ nhị Cộng huê này ra Thượng viện đã làm vũ nữ, chị em ta thêm một phen nữa chơi với, lờ xi xam lại được một phen nữa toát ra từ giới nhị em ta ở Gò Vấp, ngã ba Chuông Chó và mọi nơi tương tự như những chỗ vừa kể ở cái đất nước kiếm ước này; sự việc chỉ có thế, việc ra hay không đối với chúng ta, những thằng khổ rách dếch ra cái thể chế gì, bởi nhận định rằng: từ ngàn xưa chó chỉ chuyên cắn áo rách, vậy những thằng áo rách có được gặm cái giải rút gì đâu ? Thế nhưng ông nguyên thủ tướng ra kỳ này lại làm cho kẻ khổ rách lao xao, việc ông ngồi ở chức vụ Thủ tướng chỉ vốn vẹn có mấy tháng nhưng cũng đủ để ông tậu được một ngôi nhà rất ư là hách ở bên Tây, một ngôi nhà như tất cả những ngôi nhà trường giả khác của dân bản xứ, việc nâng bi của ông bằng đạo luật cấm nhảy đầm đã lại một phen làm cho xứ sở khốn khổ này sinh vính, cấm nhảy đầm thì được, thì tốt, nhưng không phải chỉ cấm mỗi dân mít thì dếch có được, trong khi mọi người dân xứ khác đến quê hương bom đạn của chúng ta lại được cái quyền ấy.

Dân mình phải nói trắng ra là nhờ vào đồng đô la, đồng xanh đồng đỏ của nước cờ hoa, của các người dân nước khác, giới chị em ta đã nhờ vào đó, nên kinh tế ta cũng ít ra nhờ vào đó, từ ngày có cái « đạo luật » nâng bi của người sắp ra tranh cử Thượng viện kỳ này làm cho dân ta khốn lịn lại càng khốn lịn hơn, bọn ngoại kiều chủ chứa đã mở những nhà nhảy đầm ngay giữa phường phố chúng ta, bọn khoái nhảy nhiều đồng xanh, đồng đỏ trong đó có nước huê mỹ, cờ hoa đồn vào đó cả, thế là cái bọn chủ chứa này lại được một phen chuyển ngân về nước một cách hợp lý hợp tình, bọn chủ chứa đã vênh vang dếch thêm coi ai ra cóc khô gì rảo trội; chỉ khổ cho chị em gái nhảy chúng ta rạc cả người vẫn chả đếm được bao nhiêu.

Nay ông nguyên Thủ Lộc lại ra tranh cử vào Thượng Viện, có người đã nghĩ sẵn một câu hỏi ngai. Lời nói đầu tiên khi mở máy nói với những thằng dân bỏ phiếu ngài sẽ nói gì, chắc ngài sẽ nói rằng: Tôi quyết đấu tranh để hủy bỏ luật cấm nhảy đầm, câu tuyên bố này chắc ngài đã nghĩ suốt bao nhiêu ngày nơi xứ lạ quê người.

M. Đ.
29-3-70

HOAN HÔ LUẬT LỆ: LÍNH MÈO GIẾT 3 MẠNG...

TIN... ĐỘC

★ HOÀNG NHAM Thâu lượm

Ơ hơ! Các anh lính Phế Binh này hỏi vợ vãn, ấm ở Hội Tề quá

TẠI LÍNH CS LÀ NHỮNG NGƯỜI... YÊU NƯỚC, NÊN HỌ CÓ LÀNG CÓ NHÀ Ở

SÈ GHÈNH.— Mới đây, một ông phế binh tay bằng tay bết con thơ, nước mắt dòng dòng trao cho báo chí 1 lá thư gồm 6 câu hỏi.

Trong số 6 câu hỏi, có hai câu rất dễ trả lời. Thế mà nhà nước cũng cóc trả lời được, thì thật là dở ẹc.

Câu hỏi I: "Tại sao cán binh Hồi chánh có làng có nhà ở mà chúng tôi lại không được chính phủ nghĩ tới?"

Rất dễ hiểu và dễ trả lời. Nếu bạn C. O. mà là nhà nước thì sẽ trả lời thế này: "Ơ hơ! Hỏi vợ vãn. Không nghĩ tới các anh thì tại sao khi các anh xây cất nhà chúng tôi lại cho phũ lít tới giải tòa."

Hơn nữa, cái chuyện cán binh CS hồi chánh có làng, có nhà ở là chuyện cả nước đều biết rồi. Ông Tổng Trưởng Chiêu Hồi của chúng tôi đã chả nói rồi đó sao! những người lính CS đều là người.. yêu nước.

Khi cán binh CS từng cầm súng bắn các anh què cụt, mà họ lại là người yêu nước, thì tức là các anh cóc yêu nước. Kể yêu nước có làng có nhà ở là lẽ dĩ nhiên. Còn kể cóc yêu nước thì năm... đường đã là may rồi.

Câu hỏi II: Những bãi đất

YKCO

TRANH ĐẤU

Bỗng dưng từ ít lâu nay xã hội Anamta có vẻ xáo trộn nặng khắp nơi bùng nổ những cuộc tranh đấu ồn ào. Báo chí tranh đấu. Lao công tranh đấu. Sinh viên tranh đấu. Thợ thuyền tranh đấu. Sư sãi tranh đấu. Phế binh tranh đấu ...

Khi mà xã hội bỗng có lắm vụ tranh đấu như thế tức là xã hội ta có khuynh hướng đi lên. Bởi vì tranh đấu thường là tranh đấu để đòi một cái gì tốt đẹp hơn; nếu không tốt đẹp cho mọi người, thì cũng là cho chính giới tranh đấu.

Trước cao trào tranh đấu hăng xà đi như vậy, nhà nước Anamta cứ im thin thít; sự im lặng của nhà nước làm cho thiên hạ nghĩ rằng

thừa đề đồ rác làm mất vẻ thâm mỹ của Thủ Đô, khi anh em cất nhà ở để làm đẹp cho 1 QG thì lại bị cấm? Tại sao?

Còn tại sao nữa như vậy nghĩa là các anh cóc bằng.. rác. Hỏi thế mà cũng đòi hỏi.

NÊN LÀM THÀNH CÂU ĐỐI Treo ở cửa Trụ Sở H. V.

• Những bạn ăn mày vô đánh giầy sẽ không dám xin vào Trụ Sở HV ngồi đầu. Họ sợ... Xấu hổ.

SÈ GHÈNH.— Theo tin các báo, ông Chủ tịch HV mới đây đã tuyên bố với một nữ SV xin vào trụ sở HV để trốn phũ lít, rằng: "Trụ sở HV là nơi tôn nghiêm, đâu có thể cho quí anh chị em vô ngồi chơi xơi nước được. Nhờ mai này bạn ăn mày đánh giầy đánh mũ cũng xin vào tá túc, thì làm sao".

Toàn dân khi nghe lời tuyên bố trên đã rất lấy làm cảm phục ông Lương.

Trụ sở HV quả là nơi "tôn nghiêm" thật. Vì ở trong có 1 ông... bụt đất.

Sự ví von của ông Chủ tịch cũng rất hay. Sinh viên mà lại đối với ăn mày, đánh giầy thì thật là... chính. Có thể làm thành 1 cặp câu đối treo

nhà nước lấy làm thú vị khi nhìn xã hội nát như tương bần.

Đó là một điều đáng khâm phục.

Tuy nhiên, những người khó tính thì nghĩ rằng nhà nước định chơi trò « lì lợm ». Bởi vì phải có nhiều bất công thì thiên hạ mới tranh đấu. Chẳng hạn như cuộc tranh đấu của đám phế binh. Họ không được nhà nước giúp đỡ xứng đáng, nên mới « vùng lên » như vậy.

Vậy thì nhà nước có lý gì mà nhà nước lại khôngchugiải quyết êm đẹp những đòi hỏi hợp lý của người dân? Tại sao lại cứ để cho xã hội loạn xà ngầu như vậy, trong khi giá sinh hoạt ngày... cắt cổ?

Hay là nhà nước có nhà ý cứ để cho xã hội loạn lạc lên, rồi dùng một cái cái tổ nội các cái rụp, đề... « thế theo nguyện vọng toàn dân!!?

ở cửa trụ sở Hạ Viện được đây.

Nhưng theo nguồn tin của giới ăn mày và đánh giầy cho biết thì, ông Lương lo sợ « ăn mày đánh giầy sẽ xin vào HV tá túc » là ông lo... con bò trắng răng. Bạn ăn mày và đánh giầy sẽ không bao giờ dám xin vào ngồi trong trụ sở HV đâu.

Vi, bạn họ sợ... xấu hổ.

L. M.

Ng. N. Lan

Ông là ai?

— SÈ GHÈNH. Nguồn tin đáng tin cậy cho biết L.M. Nguyễn Ngọc Lan đang vận động xin làm quân sự quạt mo cho S. V. Những ý kiến mà L.M. Lan bàn góp với SV đều thuộc loại "xúi trẻ con ăn cứt gà".

Chẳng hạn mới đây L.M. Lan xúi S. V. tây chạy và chữi báo chí. Báo chí dếch là cái gì cả, nhưng chữi nó thì hổ. Hơn nữa, nguyên tắc lãnh đạo tranh đấu là phải biết thêm bạn bớt thù và càng ít đối tượng càng tốt.

Được biết, L.M. Lan là người rất can đảm, chữi LM là tác giả những lời ca từng đưa S.V. Miền Đức Thăng vào tù. Khi Thăng đi tù L.M. đã... can đảm đọc ra Huế năm ép đẹp. Bây giờ vụ Thăng đã xong, L.M mới tái xuất giang hồ.

GHCGVN có được một tin đồn như L. M. Lan thật đáng hãnh diện.

Mới bị lôi cồ ra Tòa

• Ô. BUN KƯA NÊN LẤY LÀM HÃNH DIỆN..

TIN THƯỜNG.— L.T.S. Cách đây ít lâu, ông chủ tịch H.V có một lời khuyên thiên hạ « đừng làm gì buồn lòng người Mỹ. Làm họ buồn, họ cúp viện trợ thì thấy mẹ ». Bọn Con Ông rất « phục » ông Lương, nên thế nhất định không bao giờ dám buồn người Mỹ nữa.

Nhưng « người Mỹ » khác với một số « lính Mèo » mất dạy, vì vậy C.O trích đăng nguyên văn mẫu bài dưới đây của 1 đồng nghiệp hằng ngày. Mong rằng không làm buồn lòng « người Mỹ ». Vì làm buồn lòng « người Mỹ » tức là làm buồn lòng ông chủ tịch HV.

SÀI GÒN 29-3 (HB).— Theo một viên chức thẩm quyền cho hay, dường như mỗi quân nhân Mỹ chiến đấu tại VNCH gây ra tai nạn chết người đến lần thứ ba, mới bị ra tòa án, và chính quyền VN không thể truy tố họ.

Ngoài ra viên chức này còn tiết lộ các quân nhân Mỹ khi đã gây ra tai nạn chết người thì phải chạy luôn và tốc tốc đến trình diện một bộ Cảnh Sát V.N hoặc toán quân cảnh nào gần nhất để tránh bị hành hung và có thể bị dân nòng lặn giết hoặc đánh chết.

Viên chức này nói rằng tất cả các sự kiện trên đây đều được các giới chức cấp cấp quân sự Mỹ thảo thuận với nhau để cho binh sĩ của họ được dễ dàng trong việc đi lại và lái xe mà không sợ bị một ràng buộc pháp lý của chính phủ VNCH. Viên chức này cho biết ưu quyền rất to tát: và có lợi cho quân nhân đồng minh Mỹ vô cùng. Theo giới chức này chính vì các ưu quyền này mà một số quân nhân Mỹ đã có những hành động bẽ bối trong việc lưu thông gây nhiều tai nạn chết người rất thảm khốc. Tàn ác và vô nhân đạo hơn là các thân nhân kẻ xấu số không được bồi thường thỏa đáng, đôi khi

còn bị làm khó dễ. Vì vô tình gây ra tai nạn còn có thể chăm chế được, đằng này có một số quân nhân Mỹ lợi dụng thế lực to lớn và những đặc quyền dành cho một số đồng binh sĩ Mỹ đã uống rượu say bê bết và diễn nhiều trò mất dạy thật dễ tặc.

Cái cảnh say sưa nham nhò của người bạn to lớn Mỹ diễn ra hàng ngày, hàng bữa tại các thị trấn có căn cứ Mỹ như Bình Dương, Biên Hòa, Qui Nhơn, Cần Thơ v.v..] và v.v...

Ngay tại thủ đô Saigon cũng đã nhiều trò chơi xem thường sinh mạng dân VN đã được các binh sĩ vô học thức Mỹ diễn ra lắm lần.

Việc giáo dục các binh sĩ Mỹ trước khi lên máy bay sang V.N không biết các đảng tối cao của Mỹ Quốc có đặt ra không. Chứ theo sự hiểu biết của chúng tôi, và sự thông báo của báo chí. Một quân nhân Mỹ trước khi sang VN đều phải học ba tháng tiếng VN và phong tục tập quán dân Việt.

Chúng tôi đồng ý người Mỹ đến giúp chúng tôi với tất cả ý nghĩa tốt và người Mỹ rất tiến bộ hầu biết điều thế nhưng trong một tập thể đó đã có nhiều phần tử thối tha có tinh thần phản chiến, và phân biệt giai cấp chủng tộc đã có những việc làm vô liêm sỉ và tác trách gây tai nạn chết chóc cho nhiều người đem lại cảnh khốn khổ tang thương cho gia đình người chết. Hành động gây ra chết người cho dân VN có thể tha thứ được, nếu có sự biết điều đến bồi thỏa đáng cho thân nhân người xấu số. Đằng này, đã quá nhiều tai nạn do quân nhân Mỹ gây ra nhưng tòa đại sứ và Bộ tư Lệnh Mỹ đã như cam điếc không có một lời thông cáo nào hoặc một lần nào lên tiếng về những việc gây ra tai nạn chết người thường xuyên này.

Hội Đồng QG Báo Chí nhất định sẽ rất đẹp mặt

• Vì chủ tịch là... khi là trâu, phó C. T. là... hờn ma Cẩu Chó và TTK là ông... « Đùi Vú ».

SÈ GHÈNH.— Theo tin các báo thì Đại Hội Báo Chí đã bị coi như... vỡ toác. Bốn đoàn thể hợp pháp của làng báo đã rút lui có trật tự trước âm mưu phá hoại của một thiểu số báo cóc nhái, ênh trong...

Trước sự kiện này, ông nhà nước TT vỗ tay cười hô hố.

Vậy là 10.000 tấn giấy trở thành miếng « bí tét » treo lủng lẳng. Ở dưới, một bầy... thì găm gừ cắn xé nhau. Vui không chịu được.

Hội Đồng QG báo chí, tuy

nhiên vẫn cứ sẽ được bầu. Vì ông Thái Tá Giám đốc B.C bảo rằng Đại Hội vượt hợp pháp. Hội đồng này sẽ rất tốt đẹp... Cà Mâu » làm chủ

Cơ quan tối cao của làng báo Anamta mà gồm toàn những « nhân tài » như vậy thì thật rất... đẹp mặt.

NOC ĐỘC

Làm thế nào phế binh khỏi chiếm đất cắm lều?

Trong khi nhà nước quảng cáo quá xá cái luật "người cày có ruộng", thì tại Thủ Đức, tự nhiên phát sinh phong trào phế binh đi chiếm đất cắm lều.

Phong trào phế binh chiếm đất bộc phát như một trận giặc, nổi dậy khắp nơi. Một mặt nổi là các nhân viên công lực không thể thắng thân ra tay như đối với dân lành lặn. Vì đối với dân quê cụt, chỉ cần đụng nhẹ một cái là lăn quay ra, mệt lả.

Nhưng đằng khác, chánh quyền cũng không thể nhắm mắt để đất đai bị chiếm lung tung, nhà cửa mọc lên bừa bãi, vô tổ chức.

Trong khi đó, dư luận các báo, kể khen người chế cứ loạn cả lên.

Cụ Thiên Hồ đã gọi phong trào cướp đất cắm lều như một màn phủ thủy. Cụ viết:

"Cái màn trâu đánh này nó hấp dẫn mê ly lắm, ấy cũng vì cái mục phủ thủy: nặng gỗ tới đâu là nhà cửa ụp ụp đổ tới đó. Đất ngoài ô trống, đất nội thành trống, via hè thành phố, đất 2 bên xa lộ v.v... tóm lại chỗ nào có đất trống là y như phép có châu bị màn cái phủ phủ thủy đóng cọc cắm lều.

"Đóng cọc cắm lều tức là dựng nhà, tức là có ngay tới thiếu một cái chông vãi cái ghế thọt chân, dăm ba cái nồi cái xoong, cái bát. Và có người ở."

Chính quyền đến can thiệp ư? Chủ đất đến đuổi ư? Thế là một màn ăn vạ la lối chứ bởi: "Ồi giời ôi! Bọn tài phiệt chủ phố đuổi nhà nè, bọn làm giàu chạy theo đế quốc Mỹ bắt nhân nè v.v..." và v.v...

"Nhất là khi kẻ la lối ấy lại do: cái nạng ra: tui thương phế binh đây nè. Các ông xưa chúng tôi đi đánh nhau, các ông nhờ chúng tôi giết giặc, bây giờ chúng tôi cụt chân cụt tay các ông để chúng tôi chết đường chết chợ đây hả?"

"Trời đất ơi! nè, tui là thương phế binh ở Sở chính hình mới bị đuổi ra đây. Đi cà nhắc về chỗ đã rác rưởi này cắm lều ở cũng không cho nữa hả? Nè! tui sẽ tự thiếu cho các ông biết!"

"Ấy thế Chính quyền và chủ đất chỉ còn nước co vòi lại, chủ đất thì đứng nhìn mà khóc, Chính quyền thì tức giận lắc đầu đành tạm

cho lui binh! Và như vậy là có nhiều "thương phế binh mở cờ trong bụng."

Đúng thế, cái kẹt của nhà nước trong vụ này là không dám đụng tới cái "mác" phế binh. Là cái mác có cầu chứng tại tòa rằng đã hy sinh cho đất nước.

Đứng về một phương diện phong trào chiếm đất dựng nhà của các phế binh không thể chấp nhận được, vì coi thường luật pháp quá, coi rẻ nhà cầm quyền quá.

Nhưng về một phương diện khác, các phế binh cũng có lý do của họ.

Tại sao các hồi chánh viên, nguyên là kẻ thù chống lại Quốc gia, lại được đối xử tử tế hơn là những người đã hy sinh một phần thân thể cho đất nước?

Cướp đất làm nhà, tuy là không hợp pháp, nhưng hiện tại, có biết bao nhiêu ông lớn, những tay to tham nhũng, vẫn cướp bóc trong âm thầm tài nguyên Quốc gia, thì sao?

Trong Cờ học Tinh Hoa có kể câu chuyện một kẻ tham ra chợ, gặp cái gì cũng lấy. Đến khi bị bắt nện cho một trận, bèn nói rằng: "thế gian còn nhiều kẻ tham hơn ta, thường dùng thiên phượng ngàn kẻ ngấm ngấm lấy của người. Ta đây tuy thế, song lấy giữa ban ngày so với những kẻ ấy thì lại chẳng hơn ư?"

Các phế binh đi chiếm đất, tuy làm việc phi pháp, nhưng đâu sao cũng làm giữa ban ngày ban mặt, lại chẳng hơn những kẻ chẳng bao giờ hy sinh một cái lông chân mà vẫn âm thầm ăn cắp bạc triệu, bạc tỷ hay sao?

Cho nên, đối với việc phế binh chiếm đất dựng lều, không thể đặt vấn đề hợp pháp hay không hợp pháp. Mà phải giải quyết từ nguyên nhân, từ cái gốc, từ thượng xuống hạ. Thương phế binh bắt chấp luật pháp, vì kẻ lành lặn, ngay cả người cầm quyền, có chịu triệt để tôn trọng pháp luật đâu? Người lành coi thường pháp luật, tại sao bắt kẻ què phải trọng pháp?

Phế binh không được đối xử như hồi chánh, cảm thấy bị bạc đãi, và đối, nên làm loạn.

Từ trên xuống dưới hãy trọng pháp đi, hãy đối xử tử tế với phế binh đi. Rồi anh nào lộn xộn, sẽ có "biện pháp" liền.

Gai Hạng

"Ngồi rù gai hăng dãi lãn lãn"
(Thơ Trần Văn Hương)

LỆNH CỦA NGÀI

Trong cuộc tiếp xúc mới đây giữa phái đoàn Bộ Nội Vụ và Tổng Nha C S với Liên Ủy Ban Nội Vụ và X D N T hạ viện, người ta mới được biết luật sư của SV Mầm không được dự kiến trong cuộc điều tra sơ vấn. Sở dĩ như vậy, vì có một văn thư của Ủy Ban Liên Bộ chỉ cho luật sư dự kiến trong khi điều tra các tội thường phạm, còn các caa phạm chính-trị thì không được.

Hình như hai dân biểu Hồ Ngọc Nhuận và Hồ Ngọc Cừ đã gửi văn thư lên Thủ Tướng yêu cầu bãi bỏ cái văn thư quái đản kể trên.

Cái văn thư của Ủy Ban Liên Bộ nó quái đản vì khoản 6 điều 7 hiến pháp 9 nút, mà các quan lớn mới dự tiệc trà kỹ niệm đệ tam chu niên ngày ban hành ghi rõ rằng: "Bị can có quyền được luật sư biện hộ dự kiến trong mọi giai đoạn thẩm vấn kể cả trong cuộc điều tra sơ vấn."

Hiến pháp không ghi rõ là bị can về tội gì, mà chỉ ghi hai chữ "Bị Can", như thế có nghĩa là tất cả các loại bị can, không phân biệt thường phạm hay là chính trị phạm. Vậy tại sao, Ủy Ban Liên Bộ căn cứ vào cái gì mà ra một văn thư lạ lùng như vậy?

Nhân dịp kỷ niệm hiến pháp 3 tuổi, mong quý vị hãy hủy gấp cái văn thư khó coi đó đi. Chẳng lẽ cả một Ủy Ban Liên Bộ mà không hiểu rõ hiến pháp nói gì.

BÁO BỒ

Sau cuộc đoàn kết tranh đấu về bông giấy, làng báo đã chia rẽ hơn bao giờ.

Đại hội báo chí 1970 khai mạc ngày 22-3 bị tan, phải hoãn đến hôm sau 23-3, cãi nhau quá nửa ngày mới bầu được một Ủy Ban soạn thảo quy ước, và nội quy của làng báo.

Đến phiên họp thứ ba ngày 27-3 để thảo luận về quy ước báo chí, lại cãi nhau suốt buổi sáng mà không thông qua được điều nào. Rồi phải mất cả buổi chiều mới thông qua được mấy điều.

Sáng hôm sau, 28-3, phiên họp thứ năm vừa mở đầu đã suýt bắn nhau, đánh phải hoãn đến ngày thứ hai, 30-3.

Nhưng phiên họp thứ 6, ngày 30-3 lại "ngắt ngứ", vì đại diện bốn đoàn thể báo chí rút khỏi ban Chủ tọa, đồng thời, tất cả các chủ nhiệm và ký giả thuộc bốn đoàn thể này, (hầu hết là nhật báo), đã rút lui khỏi phòng họp, trao Đại Hội lại cho cơ quan triệu tập là Bộ Thông Tin.

Mặc dầu phe nhật báo rút lui, nhưng phe định kỳ tiếp tục họp, vì Bộ Thông Tin bảo Đại Hội vẫn họp lệ để tiến hành. Phe định kỳ được cái dễ tính, nên quy chế báo chí được chấp thuận rụp rụp, chỉ trong hơn một ngày đã xong.

Phe định kỳ đã mời phe nhật báo đi họp vào ngày thứ năm 2-4, để bầu Hội Đồng Báo Chí. Nếu phe định kỳ vẫn tây chạy, thì Hội Đồng Báo Chí sẽ là Hội Đồng Báo Định Kỳ, và đó là do bà chị Bút Trà, người nặng ký nhất làng báo làm chủ tịch.

Thế là khi còn Bộ Thông Tin cai trị thì không sao, làng báo vừa mới "độc lập", đã chia thành hai phe, nhật báo và định kỳ, ghét nhau như chó. Y như nước Ấn Độ ngày xưa, khi người Hồng Mao còn cai trị, thì

trên 400 triệu dân sống với nhau hòa thuận. Đến năm 1947, vừa mới độc lập một cái, phe Hồi Giáo và Ấn giáo đã chia rẽ trầm trọng, giết nhau không góm tay, đến nỗi nước Ấn Độ phải chia thành hai quốc gia cừu địch: Ấn Quốc và Hồi Quốc. Đó là một cái nhục, và vô cùng đau đớn.

LỖI TẠI AI?

Những ai là người có trách nhiệm trong sự đổ vỡ của làng báo?

Cái nguyên nhân chính gây ra đổ vỡ, là quyền lợi. Sự thật là như vậy, nói ra có vẻ đau lòng, nhưng sự thật là sự thật. Nếu không có cái vụ tranh đấu được 10 tấn giấy miễn thuế, và quyền phân phối nằm trong tay Hội Đồng Báo Chí, thì có lẽ việc thành lập Hội Đồng Báo Chí không đến nỗi gay go như vậy. Các ông nhật báo, xưa nay vẫn làm vương làm tướng trong làng báo, ngày trước, nhật báo lãnh bông giấy tí ti, mà tuần báo đếch được tờ nào. Nên quen thói cũ, các ông nhật báo muốn gạt thẳng định kỳ ra, coi bọn định kỳ là một thứ báo không phải là báo.

Bọn định kỳ vốn bị coi thường. Nay được luật báo chí cho ngang hàng với nhật báo, thì ý số đông, quyết "lấy thịt đè người" để vùng lên. Thế là có chia rẽ.

Nếu quy trách nhiệm, thì anh nào cũng có lỗi hết.

Phe nhật báo, gồm tới 4 mạng năm quyền chủ tọa điều khiển Đại Hội, đáng lẽ phải làm nên chuyện, nhưng yếu quá, không điều khiển nổi Đại Hội. Quyền chủ tọa trong tay, mà thất bại thì ráng chịu.

Phe định kỳ ý số đông, cũng có hơi làm tàng, để phe nhật báo nhột, nên bảo nhau rút lui.

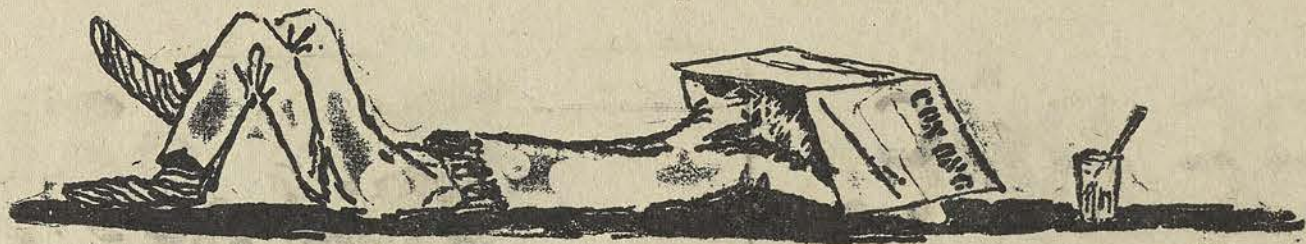
Nếu là một giới nào khác thì chia rẽ vậy, hay chia rẽ nữa cũng chẳng sao. Nhưng báo chí vốn là giới to mồm nhất nước, chứ khắp thiên hạ, chề bai tất cả mọi người. Bây giờ đến chuyện nội bộ của mình, thì bẻ bối hơn ai hết. Điều khiển Đại Hội không nổi, Dự thảo quy ước nhiều khuyết điểm, không tôn trọng "trò chơi" dân chủ ra phát biểu ý kiến bừa bãi phe này phía kia chửi nhau như chó, suýt đánh nhau và bắn nhau! Như vậy thì làng báo đâu có hơn gì Quốc Hội, hay Hội Đồng Đô Thành!

SAO CHỖI

Dân Saigon dạo này nói nhiều về hiện tượng Sao Chổi. Trên một nhật báo nọ, có một chuyên viên đặc trách theo dõi Sao Chổi, hàng ngày làm tin về Sao Chổi, như mọc mấy giờ, mấy phút, mấy giây, lặn mấy giờ, chổng mông nhiều hay ít, di chuyển về hướng nào v.v... Ông chuyên viên này viết rằng ông theo dõi sao Chổi bằng mắt thường, nhưng lại nói tới những kích thước rất là chi tiết, như vị trí đêm qua cách đêm trước 4 tấc! v.v...

Gãi Sỉ nhớ một chuyện: Tại xứ đạo kia, vừa hoàn thành một tháp chuông cao vòi vọi, bằng căn bin đình hai chục tầng. Trong ngày ăn mừng, người ta kéo ra xem tháp, có ông ngấm nghĩa một chút, rồi rất nghiêm trang phê bình rằng ngọn tháp hơi nghiêng về phía đông mất... 2 ly Tây!

Mẹ kiếp! phần nào thôi! Nói phét quá coi chừng bị sao chổi quét bỏ mẹ!

CÁI KÊ DÊ NGÔNG

MẢNH ĐẤT PHONG THẦN

Tòa án của xứ Giao Chỉ hôm nay, được coi là một mảnh đất phong thần. Nơi phong thần đài ấy, người trấn giữ là các ông quan tòa. Muốn được nổi danh, muốn được cả nước biết đến tên đến tuổi, chỉ một cách là đưa nhau ra tòa án.

Ngày xưa, tục ngữ Giao Chỉ có câu "vô phúc thì đảo tụng đình". Như vậy, có nghĩa là những kẻ nào vô phúc, thì mới đảo tụng đình. Nhưng bây giờ, câu đó hết hợp thời rồi. Có những người, chỉ mới vượt ra khỏi hàng ngũ "ngu phu", nhờ đưa được một vụ ra tòa, lãnh được một cái án, hay là đưa một chuyện không đáng kiện đi kiện, kiểu "con kiến mà kiện củ khoai". Người ta có thể xếp đặt mọi thứ vào một chương trình, được gọi là chương trình quảng cáo. Dù cái chương trình quảng cáo này có đường lối vương đạo hay bá đạo, thì cũng vẫn là một chương trình quảng cáo, ngang hàng với "máy bơm chim".

Vụ kiện mở đầu cho thời đại là vụ Nhà Nước Quan Thuế kiện Trương đình Dzu, vi phạm luật hối đoái. Hãy bắt đầu bằng một chuyện cũ. Với Trương đình Dzu, thì rất dễ để đi kiện. Người nằm trong tù rồi, thì dù có thêm năm, bảy cái án, cộng thêm vài tháng, vài năm, thì cũng chẳng sao. Bởi vậy, bắt đầu một quãng đường chính trị, là Trương đình Dzu được kể như một kẻ tiên phong, một con tốt trong bàn cờ tướng sẵn sàng đẩy sang sông để loại khỏi bàn cờ. Nhưng không ngờ, lần này Nhà Nước lại bị thất kiện.

Sở Quan Thuế của Nhà Nước đã đưa ra những bản "phóng ảnh", gồm số tiền bằng đô la, mà Trương đình Dzu đã gửi ở nhà băng Cựu Kim Sơn. Anh chàng thầy cãi của Trương đình Dzu đã bênh vực thân chủ một cách tận tình, rất đúng luật, nói theo kiểu nhà báo, thì rất "ngay tình và trung thực". Không thể tin ở những bức "phóng ảnh". Cái máy chụp hình đã làm được nhiều phép lạ. Cách đây vài năm, những anh lính tiền đồn, cứ tưởng bờ, đã mê nàng Dạ Lan, vì một tấm hình của nàng in trên thiệp chúc đầu xuân. Người ta đã cắt, dán, sửa, in, rửa để làm thành một tấm hình, thì Tòa Án không thể xử, với những bằng có là những tấm "phô tô cốp pi". Cần phải có những bản chính. Thế là Nhà Nước phải định phiên xử, chờ lấy cho được bản chính của Nhà Băng Cựu Kim Sơn. Nhưng khi ra khỏi tòa, anh chàng thầy cãi đã nói nhỏ với nhà báo:

Mấy tên nhà băng Cựu Kim Sơn mà cung cấp bản chính, là chúng nó có quyền... bỏ mẹ. Tôi sẽ kiện ra Tòa Án Quốc Tế và quát cho Nhà Băng chúng nó xum luôn. Theo điều luật thì Nhà Băng không có quyền tiết lộ chương mục của thân chủ, dù người tới hỏi về chương mục là thân thích của thân chủ như cha mẹ, vợ con, trừ khi được giấy ủy quyền. Nếu chúng nó muốn phá sản, thì chúng nó cứ việc... nhào dô...

Nhà báo bắt được tin này, đã đi một đường kết luận là lần này, với Trương đình Dzu, Nhà Nước đã thất bại rồi. Nhưng không có cái này, thì có cái khác. Nghe đâu, lại sắp sửa xử tới vụ ký ngân phiếu không tiền bảo chứng, dù rằng nguyên đơn, bà bầu Kim Chương đã rút đơn kiện từ khuya. Ôi, số kiếp Trương đình Dzu thật là lận đận, chỉ vì mắc phải một tội

là về nhì trong cuộc bầu cử Tổng Thống, cách đây vừa đúng ba năm.

Rồi tiếp theo, cũng có một kẻ muốn được phong thần. Đó là ông dân biểu Nguyễn ngọc Nghĩa, tục gọi là dân biểu Trương Châm, Nuốt Thê, Nhòm lỗ khóa v.v. Ông dân biểu này cũng muốn "đảo tụng đình". Ông đi kiện Nhà Nước Cờ Hoa vì một chiếc tàu chiến của Quân lính Cờ Hoa, nổ trên sông Hương, làm tiêu hủy bốn trăm nóc nhà, trong đó có các nơi thờ phượng.

Ông dân biểu Nghĩa, có gài bốn chữ "các nơi thờ phượng" vào bản văn tuyên bố với đồng bào, vì đồng bào miền Trung vốn nổi tiếng là những người dân, nặng lòng tin ngưỡng. Ông đã đi một đường bảo vệ tín ngưỡng, một cách mỉa mai rất ăn khách tại miền Trung. Nhưng hồi ôi, nếu mà trước đó, ông đừng có thành tích "thường tượng Châm", để hai pho tượng phải phiêu lưu khắp nước, mà chỉ còn một tí tạo nưã thì thần thánh đã được xuất ngoại, ông phản đối việc phá hoại các nơi thờ phượng, may ra thì ông mới có chính nghĩa. Chứ như bây giờ, cả nước đều biết thành tích của ông, ông làm vụ đó, có khác gì ông đánh xi phé, mà cả làng đã biết cây tây của ông rồi.

Tôi không biết đặt tên cho vụ kiện của ông là một vụ kiện gì? Chỉ biết rằng, công việc ông làm thật vô ích. Đáng lẽ ra thì ông nên lên tiếng tại Nhà Hát Tây, xin hãy bỏ cái điều khoản khốn nạn dành cho quân lính và công chức Nhà Nước Cờ Hoa, là cái quyền đặc miễn tài phán. Trong thời kỳ lộn xộn về xét nhà bắt đồ P X tại Cam Ranh, Con Ông đã nói về cái quyền nhục nhã này, và tả một thằng lính Mèo, khi được các quan Nhà Nước Giao Chỉ đòi bắt bỏ bốp, vì tội xâm phạm tới chủ quyền quốc gia Giao Chỉ. Khi bị hăm dọa, thằng lính Mèo đã tụt quần, chỉ vào thẳng nhò của mình, rồi lại từ từ kéo cái quần lên. Nó cóc thêm biết sợ, vì nó được quyền đặc miễn tài phán. Nay ông dân biểu Trương Châm đòi kiện tới ông già toàn quyền Bàn Cựa. Ông già này, nếu cũng bắt chước thằng lính Mèo, từ từ kéo cái quần xuống, chỉ vào thẳng nhò thì ông dân biểu... vỡ mặt. Vì thẳng nhò của ông già chắc móc thếch, nhân nheo như trái táo tàu, đầu có hấp dẫn như của thằng lính Mèo, còn trẻ, còn gân.

Ông dân biểu Trương Châm còn dọ rằng, kiện ở đây mà không xong, ông sẽ đi kiện ở tận bên nước... Cờ Hoa. Ở đây thì chắc không được rồi. Ông sang bên nước Cờ Hoa để kiện là cái chắc. Lại được đổi đô la. Rồi vụ kiện được hoãn đi, hoãn lại vài kỳ là dân biểu đã đi một chuyến chợ chiều, một chuyến tàu vét, kiếm ăn rất khá. Ông dân biểu Trương Châm đáng được gọi là "An Nam Đệ Nhất Dân Biểu"...

Vụ kiện thứ ba, đáng được ghi vào bảng vàng, bia đá, coi như là ngoạn mục nhất, phải kể là vụ công dân Nguyễn văn Chức kiện Nhà Nước về vụ thuế Kiệm Ước. Nghe thấy tên "thuế kiệm ước" là con dân Giao Chỉ cũng đủ thấy ngất ngư, thắm mệt. Ông công dân Nguyễn văn Chức đáng được hưởng một tràng pháo tay cổ vũ.

Gần đây, đất nước Giao Chỉ bỗng nhiên sản xuất ra những loại công dân Cử Nhân Luật. Nhiều khi, con dân Giao Chỉ cứ bị ám ảnh rằng, chắc phải có bằng cử nhân luật mới được gọi là công dân. Ông công dân Hồi dương Tường, đáng được gọi là công dân đầu voi, đuôi chuột. Ông công dân Dương Cự, đáng được gọi là công dân "từ vì đạo", tuy rằng cái đạo ấy, chỉ là đạo giang hồ. Chỉ có công dân Nguyễn văn Chức, may ra mới được gọi là công dân đáng giá.

Vụ kiện đã được nhai kẹo cao su khá lâu. Mảnh đất phong thần đã được khóa kín. Các ông tòa, trấn giữ đài phong thần, lâu lâu mở hé một tí cửa cho thoáng khí, rồi lại đóng ập lại. Kỳ xử vừa rồi lại được hoãn tới hai mươi tám tháng tư.

Điều đáng ghi trong vụ xử vừa rồi, là hai nhà thầy cãi cho Nhà Nước, đã ngâm ngùi than thở rằng, nếu thu hồi quyết định số 1569, về thuế Kiệm Ước, thì sợ rằng các nhân viên Sở Thuế sẽ không có việc làm. Mối lo của hai nhà thầy cãi thật là vĩ đại. Quyết định về thuế Kiệm Ước mới ban hành từ cuối tháng mười năm 1969. Như vậy, trước đó, các quan Sở Thuế đã thất nghiệp, đã ngồi chơi soi nước hơi kỹ rồi đấy. Nhà Nước Giao Chỉ chúng ta giàu quá.

Tôi muốn nhắc tới ông Nghị Rùa Vàng trong vụ này, nhưng sợ ông lại kiện cho thì bỏ mẹ. Con Ông đã bị ông cho ra Tòa rồi. Nhưng lần này, thấy ông này bị lộ liễu quá, thúi quá, nên phải nói. Ông đã gửi thư tới đài Phong Thần, đòi ngưng vụ xử Kiệm ước, lấy cớ rằng, ông công dân Nguyễn văn Chức chẳng có buôn bán gì cả, nên không có đóng thuế Kiệm ước. Các nhà buôn, kể cả những nhà buôn... thật, cũng không nhờ ông công dân Nguyễn văn Chức đi kiện, vậy ông ta chẳng có tư cách... pháp nhân. Ông trấn giữ Đài Phong Thần, đã lấy thư của ông Kim Quy ra đọc cho cả làng nghe, mỗi giòng, mỗi chữ đều như phảng phất mùi xú uế.

Vụ Kiện này còn hứa hẹn nhiều điều sôi nổi. Chúng ta hãy chờ đến hai mươi tám tháng tư.

Từ giờ cho tới sang năm, mùa bầu cử vẫn hãy còn dài. Mảnh đất phong thần chắc còn để dành chỗ cho rất nhiều người. Tôi muốn đọc lại cuốn Phong Kiếm Xuân Thu. Mỗi khi một người anh hùng ngã xuống, hồn lại bay lên Đài Phong Thần, nhìn tấm bảng đã thấy tên. Từ đó, mới không bao giờ chết nữa.

Chỉ có một điều mong ước. Bằng phong thần, đừng có bao giờ ghi sẵn tên tôi.

GÃ THÂM

NÓI LÁO MÀ CHƠI

★ Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Bồ Tùng Linh

PHẦN NÀO THÔI...!!

Tuần qua, nhờ ngày 26-3, chánh phủ ban hành Luật Người Cày Có Ruộng, những vị làm việc nhà nước ăn lương tháng bèn được nghỉ khỏe một ngày. Chỉ bỏ bọn học trò trẻ con, những anh chị bé con này ở những thành phố chật chội, chưa từng biết đến cái mặt ruộng nó khác với mặt đường nhựa như thế nào, bèn được nghỉ liền từ 4 ngày vì tuần qua cũng là tuần có ngày lễ lớn của Công Giáo.

Lễ ban hành luật NCCR được tổ chức ở Cần Thơ. Đủ mặt văn võ bá quan. Chỉ thiếu có ông Phó Tổng Thống. Gã Thâm được chứng kiến quang cảnh cuộc lễ trên qua màn ảnh Ti Vi, thấy người đến dự lễ về phía dân chúng dường như chỉ toàn là dân thành phố, ông thấy qua một vị nào có vẻ là nông dân. Cũng như tất cả mọi cuộc «mết tinh» khác trên cái cõi đời này, các quan khách ngồi cao, khán đài có mái che nắng trong khi dân chúng được một bữa phơi nắng bằng thích.

Nghe qua những lời tuyên bố, GT mới biết thì ra cái gọi là luật Cải Cách Điền Địa đã được ca tụng rùm beng dưới thời Ngô Tổng Thống và bà Cố Nhu trị nước... chẳng ra cái thống chế mẹ gì cả. Vì chẳng ra cái thống chế gì hết nên chánh phủ đang tìm mới lại phải bận rộn cho ra đời cái luật NCCR hôm nay. Vậy mà năm xưa, GT cứ tưởng CCDD là nhất rồi. Thế mới biết những lời ca tụng đều là lão hết. Thăng nào tưởng bỏ, thăng ấy vỗ mặt.

Ký luật NCCR xong, Tổng Thống Yhiệu bèn làm một cuộc đi thăm những sản phẩm và nông cụ được trưng bày. Đến đây, ông THVN, tức TiVi Giao Chỉ, bèn làm một bài «ngân bì» T.T. như sau:

— T.T. lên một xe máy cày và lái xe đi trước sự thán phục của dân chúng !!

Đó là nguyên văn lời bốc thơm của Ti Vi Giao Chỉ. Nhưng «nâng» vì bôn phận phải «nâng» cũng... phần nào thôi chứ. Lái cái xe máy cày thì có gì khó khăn đến nỗi dân chúng phải thán phục? Cho cái xe máy cày chạy khơi khơi trên mặt đất thì cũng chỉ khó bằng lái tắc-xi, xe Jeep...!! Nếu có sự thán phục, tất phải thán phục kẻ nào đã chế

ra cái xe máy cày đó, đâu phải thán phục người lái xe?

Một lần trước đây, từng thuật một cuộc đi thăm dân gạt lúa Thần Nông của Tổng Thống, ông TiVi đã tường thuật rằng T.T. mời Thủ Tướng Hương cùng đập lúa cho... vui! Vì chỉ được mời cộng tác cho... vui nên sau đó ít lâu, T.T. Hương lại được mời trở về... ngồi rù, gãi háng luôn.!! Quả thật những anh tường thuật của cái gọi là THVN... doảng ơi là doảng.

BỒ KHỈ!!

Nhân cuộc lộn xộn ở xứ Cầm Bu Chia tức Xứ Mắm Bò Hóc, dân Giao Chỉ bèn thấy xuất hiện trên báo một cái đảng mới toanh trong đảng danh có 2 tiếng «Phục Hưng» — xin đừng lầm với cái gọi là đảng «Phục Hưng Nam Kỳ Quốc» có Tô sư sáng lập là B. S. Nguyễn Văn Thịnh và lãnh tụ sáng lập là Thiếu Tướng Quân đội Pháp Nguyễn Văn Xuân, hôn danh Xuân Tóc Đỏ — cái gọi là đảng PH mới toanh trên đây đảng một cái tuyên ngôn trên báo, đòi «không được vì bất cứ một lý do gì chia cắt lãnh thổ Cầm Bu Chia...»

Nghe dơ bỏ mẹ!! Nước mình hiện đang bị chia cắt nhục như... Toto, không biết dơ còn đòi không được chia cắt nước thiên hạ. Bồ khỉ..!!

KHẢ DĨ BẮT HẬN

Ở cái thời đại mà nhìn lên cái mặt nổi của xã hội thấy nhan nhản những cảnh lừa thầy phản bạn thì C.O. cho Trần Ngọc Châu là người sung sướng nhất đời. Vì ít nhất Châu cũng đã có được người tri kỷ, mê ly hơn nữa người tri kỷ đó lại là người của phái đẹp. Khi còn là bạn đồng viên cùng hoạt động thì nằng bỉnh chàng hết mình, bình bằng đủ mọi hình thức từ cương đến nhu, từ giọt nước mắt đến xừng cò chửi bới, và đến đêm... climax là rút súng lục.

Khi chàng lâm nạn, có nàng ở đấy sẵn sóc đỡ đàn. Khi chàng bị nốc ao mang đi nàng gục đầu lên vai một nữ kỹ giả khóc như mưa như gió. (Kể cả lúc ở tòa).

Khi chàng đã an phận vào tù rồi, nàng viết tiêu sử về cuộc đời chàng từ thuở còn là anh sĩ quan trẻ chuyên môn xừng cò với thực dân Pháp.

Mặc dầu các bạn ta ở Con Ong vẫn hay đùa nàng về đầu đề tác thơ «Lá đề trên mười ngón tay», nhưng ở đây ta thành thực ca ngợi mỗi tình tri kỷ của hai người, nhất là giữa cái thời đại đầy rẫy những chuyện phản thầy, phản chủ, phản bạn, phản đồng minh này. Chàng Châu đắc nhất tri kỷ như vậy khả dĩ bắt hận rồi!

Ta còn nhớ khi Châu lãnh án có tuyên bố là nếu có chết thì mong được chôn trong nghĩa trang quân đội. Đó là lời tuyên bố giữa công chúng nên có nặng phần trình diễn. Ta nghĩ vào lúc chỉ còn riêng chàng Châu và nàng Kiều, tất chàng Châu có thể âu yếm nói: «Nếu chết, anh muốn được chôn gối đầu lên lòng người tri kỷ của anh là em!»

Đến như thế thì lãng mạng còn gấp mấy mươi lần Graziella của Lamartine, Atala của Chateaubriand, Werther của Goethe.

Ồi lúc chết mà được gối đầu lên khoảng gần lá da của người tri kỷ thì e rằng chết cũng cũng khó lòng nhắm mắt cho được!

ÔNG XI ĐÒ BỮU HIỆP ĐÓN KHỬA

Tiếng hô hét của người anh em phú lít: «anh em cảnh sát hai người một, bắt hết lên xe cho tôi». Phần oai quyền đó đã được thi hành một cách rất ư là rầm rập. Như vậy là Nhà Nước đã oai phong lẫm liệt ra tay «đẹp loạn» rồi đi nhé! Một số người sinh viên trẻ đã lên xe về với... Đại Học. Một số khác nhờ vào những bàn tay cứu độ đã lọt được tòa nhà hát tây. Chuyện tưởng như vậy là hạ màn nhưng rồi cụ chủ xe đồ Bưu Hiệp lại đứng đĩnh đi ra, đi ra và ngồi đó, rồi tuyên bố, chả ra gì thì lời nói của cụ xe đồ cũng đã là tiếng nói của dân nhà hát tây bị giờ là của dân, thế mà cụ nõ cho ra lời tuyên bố khâm khất như thế này: «Nếu các em các cháu làm thế rồi lại một bọn ăn mày hoặc đánh giày thấy thế cũng bắt chước tôi đây tuyệt thực thì sao».

Ồi lời nói của cụ chủ xe đồ nghe sao mà êm ái thế, kẻ hèn này ngỡ như đang được nghe một bản đàn dịu rặt của nường kiều tấu lên cho Hồ Tôn Hiến nghe chơi, là người xếp chũa viện dưới mà cụ chủ xe đồ tuyên bố như vậy thì rất ư được thể gian ổ nham khâm phục, nhưng kẻ hèn đánh giày kiếm đại diện ăn mày của nước ta xin có đôi lời thưa thốt cùng cụ chủ xe Bưu Hiệp:

Kính thưa cụ chủ,

Trộm nghĩ rằng cuộc tranh đấu của sinh viên ta đang ở hồi gay cấn, gay cấn và tàn khốc như cuộc chiến tranh Việt-Tàu năm nào năm nào, thưa cụ kẻ hèn chỉ nói là tàn khốc và gay cấn thôi chứ không dám lạm bàn là đúng hay sai, duy chỉ có một điều sai, sai bét sai be là điều mà cụ đã từ từ đĩnh đĩnh đi ra, từ từ đĩnh đĩnh ngồi xuống, và từ từ tuyên bố, sớ dĩ kẻ hèn dám nói cụ chủ xe đồ tuyên bố sai vì lại trộm nghĩ rằng, cái nhà hát tây có cảnh sát chìm, cảnh sát nổi, có quạt máy quay tít thò lò, có máy lạnh phà hơi vì vu vào mặt, và cụ một người trong số 171 dân biểu những người đang ngồi ở đó đều sinh trưởng ở nơi bàn dân thiên hạ, một nơi chốn xôn xao người ngợm, cụ đã phản dân rồi đi nhé. vì lại một phen trộm nghĩ cụ và 171 người ngồi ở đó đều do dân mà ra, «giai do thứ đồ xuất» mà li, ngồi đó với địa vị xếp chũa viện dưới như ngày này dân cũng đã tạo cho cụ đầy chửi, những thằng ăn mày, những con ăn xin và ngay cả bọn đánh giày khốn lịn cũng là những người đi bỏ phiếu cho cụ đấy.

Đố chơi đề chọc

Biết hay không biết?

HỎI: Trong lúc Chính phủ ta chưa chính thức bày tỏ thái độ với biến cố ở Kăm pu chia, Phó T.T. Kỳ đã gọi một điện văn chúc mừng tân Quốc Trưởng Cheng Heng, vậy chữ T.T. Thiệu có hay biết gì về việc làm này của Phó T.T. Kỳ?

TOÁN A: Không, Phát ngôn viên Phủ Tổng Thống đã từng trả lời nhà báo như thế. Và bữa ở Cần Thơ, được báo chí hỏi, TT Thiệu cũng đã: nõ!

TOÁN B: Nhất định phải biết chứ không sao được. Đấy với đấy mà không biết thì chẳng hóa ra loạn à?

TOÁN C: Có thể không lắm. Vì đã mấy lần rồi, gặp chuyện hiểu hi của các bạn, Cụ Phó nhà ta vẫn thường nhanh nhẩu đánh điện như vậy.

BAN GIÁM KHẢO: Tất cả đều cù lần. Vấn đề này hơi lắt léo nên trả lời cũng phải lắt léo: biết với người không biết, không biết với người biết!

Sao chỏi

HỎI: Sao chỏi xuất hiện là ý nghĩa gì vậy?

TOÁN A: Là điếm đối kếm giặc giã. Cuối năm 1944 sao chỏi mọc ra đã đưa đến nạn đói năm Ất Dậu, rồi Nhật đảo chánh Pháp tháng 3-1945.

TOÁN B: Cũng đồng ý như thế, nhưng lần này

ta và Cầm bốt chia nhau mỗi bên một nửa hậu quả của sao chỏi. Ta thì hơi đói vì kiếm ước, vì giá đồng bạc, vì gạo chợ đen, còn Cầm bốt đã lãnh đủ cú đảo chánh Sihanouk.

TOÁN C: Có phải vậy. Chối dùng đề quét, khi ông Trời đã xách chỏi ra tức là có chỗ nào dơ đấy, hoặc ở trên trời hoặc ở dưới đất, sắp được ông ấy quét đấy!

BAN GIÁM KHẢO: Có lý, 5 điểm cho toán C. Trách nhiệm về ai?

HỎI: Đại Hội Báo Chí 1970 bị linh kinh suốt tuần rồi, mấy lần suýt tan vỡ, trách nhiệm đó về ai?

TOÁN A: Về mấy ông báo định kỳ. Mấy ông ấy đồng quạ làm cho người khác bị khóp.

TOÁN B: Đồng thì đồng, ăn thua gì? Tại mấy ông báo ngày chưa chi đã chề báo định kỳ lem nhem, người ta ức nên mới phản công lại.

TOÁN C: Chẳng phải tại bên nào, mà tại các quy chế có nhiều sơ hở, nhất là trong việc quy định thành phần dự Đại Hội.

BAN GIÁM KHẢO: Chẳng phải tại ai, mà cũng chẳng phải tại quy chế, tại cái gọi là «bông giấy» lại bị định nghĩa là «khúc xương»!

Định nghĩa đúng hay sai?

HỎI: Một vị đại chủ báo định nghĩa «pờ rét si nhi phi nhuộm nõ» và cho rằng chỉ có báo ngày mới được dự Đại Hội Báo Chí, như vậy đúng hay sai?

TOÁN A: Đúng vì thông thường những anh nào hay rét tất nhiên không nhuộm cũng là nõ!

TOÁN B: Xin đừng tán nhảm. Theo chúng tôi, nên tạm đình cuộc «Đố chơi đề chọc» này lại ít ngày để cử một Phái Đoàn sang Ba Lê hỏi mấy bố La-rút về cái định nghĩa đó cho chắc ăn.

TOÁN C: O' hay! Việc chó gì phải vọng ngoại thế nhỉ? Tại sao cứ phải các bố La-rút nói mới đúng? Mình cứ biết rằng Quy Chế Báo Chí Giao Chỉ quy định thành phần tham dự Đại Hội có cả Nhật báo và báo định kỳ, thế là xong rồi!

BAN GIÁM KHẢO: Mấy cha đều cái chầy cái cối cả. Cách định nghĩa trên thực ra đúng một nửa, sai một nửa. Pờ-rét si-nhi-phi nhuộm nõ là đúng đấy, xin chịu cụ La-rút, dù có ghét cái mũi lõ của cụ. Nhưng nếu nói «nhuộm nõ» chỉ là báo ngày thôi thì... còn khuya! Trong cái chữ «nhuộm nõ» ấy nó đã bao gồm ý nghĩa định kỳ rồi. Muốn biết rõ hơn, xin chịu khó đi hỏi Miss (tức là Cô) Ti-Điêng!

5 cái va ly vải

HỎI: Một cụ dân biểu Mỹ Tho đi du hí Xanh ga po đã đem về tới 5 cái va ly toàn là vải đồ luych may áo cho các bà các cô. Đồ biết tại sao ông ta đem cái món ấy về làm thế?

TOÁN A: Ông ta «có hiểu» với bà xã, và chắc là bà xã của ông muốn ăn thua đủ với cô ca sĩ Giao Linh, người đẹp hiện được coi như nhiều áo dài nhất nước.

TOÁN B: Bà xã của ông sức mấy xài hết 5 va ly vải. Ít nhất cũng có một va ly tặng cho các «em» còn một va ly để thỉnh thoảng chui cửa hậu các bà nhơn!

TOÁN C: Mấy bác toàn nói mò. Chính cái miệng có gang có thép của ông dân biểu này đã thừa rằng ông ta đem vải đồ luych ấy về là để phát cho dân nghèo mà! Ông ta vốn rành tâm lý, biết rằng dân mình có thói quen «nhịn ăn mà mặc», nên dù dân đang đói gạo, ông vẫn cứ mua vải về cho họ làm đẹp.

BAN GIÁM KHẢO: Tất cả đều đúng, nhưng chỉ đúng một phần nên rốt cuộc hóa ra sai. Phải hiểu rằng cả bà xã lẫn các em và các bà nhơn của ông này đều là dân nghèo, nên mới cần một sự bố thí vải đẹp.

CORNELL UNIVERSITY
JUL 23 1970
LIBRARY

PHÚ DE GIAO CHI

VỤ ÁN BÌNH THUẬN

Vụ án Bình Thuận là một điểm son của công lý Giao Chi hôm nay. Bản án cho kẻ lợi dụng danh nghĩa Tổng Liên Đoàn Lao Công tự nó đã nói lên sự vững dậy chống đối mọi áp lực khuyh đảo cán cân công lý. Không phải vung bạc mà lũng đoạn được công lý. Cũng không phải đe dọa... đình công mà Bao Công khiếp sợ. Vụ án như sau :

Ông Hích có căn nhà. Nghèo quá, ông bán cho Trần Văn Khuyên. Ông này chỉ đặt cọc. Mới đặt cọc một khoản tiền rồi dùng đảng không muốn trả hết vì muốn mua rẻ hơn giá ông Hích đã thỏa thuận bán. Chờ mãi, ông Hích phải bán cho bà Nguyễn Thị Quế và trả tiền cọc cho ông Khuyên. Bà Quế được Ty Điền Địa cấp bằng khoán xác nhận bà là chủ căn nhà đã mua. Tên bà có ghi trong sổ địa bộ. Bà được chủ nhà trao chìa khóa. Bà dọn về nhà mới. Theo đúng luật lệ tam nhân không cần biết giấy tờ đặt cọc tiền. Và luật pháp chỉ công nhận người nào có tên trong sổ địa bộ sẽ là chủ căn nhà mình đang ở. Và không ai có quyền trục xuất.

Nhưng ông Trần Văn Khuyên cậy mình là chủ tịch Liên Hiệp Nghiệp Đoàn Bình Thuận gồm chừng 20 công nhân đã lấy thế làm cay cú. Ông Khuyên sai tổng thư ký của ông tới phá ổ khoá nhà bà Quế đã mua trong khi bà Quế vắng mặt. Lâu la của ông Khuyên tung hệ đồ đạc của bà Quế ra và đánh trống khua chiêng dựng bảng trụ sở Liên Hiệp Nghiệp Đoàn Bình Thuận trong Tổng Liên Đoàn Lao Công Việt Nam !

Ông Khuyên, cả tỉnh Bình Thuận đều biết, là kẻ hống hách. Ông có hàng chục căn nhà lớn bé ở Bình Thuận và Sài Gòn. Gia sản ông hiện nay lên tới mấy tỷ nhờ ông làm chủ tịch Liên Hiệp Nghiệp Đoàn Bình Thuận. Vì ít chữ nghĩa lại giàu quá nhanh nên ông Khuyên thích đem bạc dè người và dè công lý. Suốt 18 tháng ròng rã, bà Quế, nạn nhân của vụ cướp nhà công khai đã bị công lý lờ đi. Lờ đi mà cóc cần pháp lý và dĩ nghị trong dân gian. Bạc của ông Khuyên đã đâm toạc toang toang công lý Bình Thuận. Dân chúng không còn tin tưởng gì nữa.

Lối nào dẫn đến ngọn đèn bình đẳng, những người cầm cân nảy mực công lý cũng đều rào kềm gai cấm đoán người đàn bà khốn khổ.

Khi ông tòa cũ khấn gói quả mướp ra đi vì bị Hội Đồng Tỉnh Bình Thuận chê bai nhiều vụ mờ ám, ông tòa mới về. Bà Quế lại đội đơn hầu tòa. Dân Bình Thuận cười bà đi kiểm công lý vào lúc 14 giờ ! Ông tòa mới nghiên cứu hồ sơ. Ông bắt tay vào việc. Bạc không mua được ông. Áp lực không làm ông sợ. Kẻ ăn cướp phải đền tội. Búa Bao Công gọi hồn công lý Bình Thuận. Và bản án làm dân Bình Thuận rụng rời trong nỗi hân hoan. Bà Quế thắng kiện được dọn về nhà mình. Ông Khuyên bị ba tháng tù ở về tội xâm phạm gia cư, dùng bạo lực. Bản án đã làm rạng rỡ cho nền tư pháp thuở ba đào của Paul Ganay.

NGOAN CỔ

Không nên được nổi sừng sừng, dân Bình Thuận đã góp tiền đăng báo « Công lý đã sáng tỏ ở Bình Thuận » để « trả thù » kẻ đã bắt nạt họ bấy lâu nay, kẻ đã ý tiên, ý thế Tổng Liên Đoàn « mua » được hết. Lần này hẳn không mua được ông tòa mới. Thế là ông Khuyên « chủ tịch » phần nộ. Một mặt ông đánh điện về Tổng Liên Đoàn báo rằng Liên Hiệp Nghiệp Đoàn Bình Thuận bị... đàn áp, yêu cầu trung ương tổng đình công phản đối ! Một mặt ông tung tiền đăng báo xuyên tạc sự thật và bôi lọ ông tòa.

Dân Bình Thuận cười ngất. Ông chủ tịch Hội Đồng Tỉnh Bình Thuận nhờ Du Thần Chi hỏi :

— Cách đây hai năm, ông Khuyên mua của em ông một căn nhà sao không nói mua cho Nghiệp Đoàn ? Bao nhiêu nhà của ông ở Bình Thuận sao không có căn nào ông bố thí cho Nghiệp Đoàn. Rồi vô số nhà bị của ông ở Saigon đẹp và rộng hơn nhà kính, sao ông không dâng cho Tổng Liên Đoàn ? Mà nay lại lợi dụng Nghiệp Đoàn vào tư vụ ?

Chưa hết, ông Khuyên còn thuê một chuyến Cesna của E Giao Chi, bao hai ông nghị sĩ ra Bình Thuận. Và « phái đoàn » nghị sĩ ra Bình Thuận không ai biết, trừ ông Khuyên và... hai mươi vợ con bọn con đồ, chứa điểm, gái bạc đang bị nhốt chờ đón hoan hô, dâng... kiến nghị !

Một trong hai ông nghị sĩ này về tuyên bố vung vít nhằm bôi lọ công lý Bình Thuận vì không « điều đình » nổi vụ ông Khuyên. Dân Bình Thuận phần nộ. Phái đoàn Hội Đồng Tỉnh Bình Thuận đã vào Saigon trước khi đánh điện phản đối hành động của hai vị nghị sĩ với lưỡng viện quốc hội và tối cao pháp viện. Phái đoàn sẽ được nhậm vị chủ tịch quốc hội và ông chủ tịch tối cao pháp viện tiếp kiến.

Số sau, Du Thần Chi sẽ tiết lộ tên tuổi nhậm vị nghị sĩ và những lời miệt thị của dân Bình Thuận cùng kết quả những cuộc yết kiến của phái đoàn Hội Đồng Tỉnh Bình Thuận. Đồng bào Phan Thiết đón coi và hãy ủng hộ nhiệt liệt tuần báo Con Ong, tiếng nói của những người bị áp bức và bị tiền bạc bắt cảm hòng.

NGƯỜI VỀ TỪ BA LÊ

Bầu Lộc, vị thủ tướng có khuôn mặt cả dằm và mái tóc nhà quê của kỷ nguyên đệ nhị cộng hòa, đã hồi hương. Khi ra đi, ông không học đòi thói Nguyễn Khánh. Nghĩa là không mang theo năm dất Giao Chi. Và ông đã về. Người về từ Ba Lê.

Giã từ ánh sáng xứ người, bầu Lộc trở về với bóng tối thế lương của quê hương Giao Chi khốn khó. Ai cũng biết và còn nhớ, sau Tết Mậu Thân, đề biếu diễn màn « ý xếp là ý dân », bầu Lộc đã đưa gái nhây vào con đường bị gậy. Ông là tác giả của tuyệt tác phẩm « Cầm nhậy dằm ». Tác phẩm của ông đã mang lại cho Hồng Kông, Tân Gia Ba, Phi Luật Tân, Thái Lan, Mã Lai Á... một số đô la khổng lồ. Vì lính Mèo không có nơi tiêu tiền, đành ra nước người mà... nghỉ phép, du hí !

Luật sư tuy cũng học về kinh tế nhưng không thể là chuyên viên kinh tế. Hóa cho nên cái nền ngoại tệ Giao Chi nó bị thủng một phát khá lớn vì tác phẩm « Cầm nhậy dằm ». Những ngày ở Ba Lê, bầu Lộc chắc đã thấm... ân hận. Nên, thay vì ở mẹ nó Ba Lê hưởng thụ, ông lại mò về như « cóc chết ba năm quay đầu về núi » để... làm cái gì đó cho quê hương.

Làm cái gì đó cho quê hương, bầu Lộc ? Du Thần Chi hy vọng sự trở về của ông giữa lúc tình thế rối ren là sự trở về cần thiết của một tấm lòng với quê hương. Chứ không phải trở về để mưu cầu hay mưu đồ quyền lợi cá nhân, phe nhóm. Nếu mưu đồ quyền lợi, ông Lộc nên nhớ câu này : Một nhân vật chính trị ví như một quân bài. Đã xuất hiện là đã vật lên... Đã vật lên là kẻ như bỏ.

Ô TÔ BƯƠNG

Cụ chủ tịch xe đồ Bửu Hiệp nên được đổi « điều danh » thành chủ tịch ô-tô bương. Là vì, cụ đã bị các đồng viên của cụ xỉ vả nặng lời nhân chuyện « thăm » Hạ viện của sinh viên.

Sau đây là những lời xỉ vả :

— Già Lương

(Hồ Hữu Tường)

— Đồ hèn !

(Kiều Mộng Thu)

Cụ Nguyễn Bá Lương không tỏ phản ứng gì về những lời miệt thị trên. Khi đã dám vì tương lai của dân tộc với ăn mày, đánh giầy tức là cụ Lương đã « tới » ! Ai nguyện rửa cụ Lương, mặc kệ họ, riêng Du Thần Chi với nghề móc thiên hạ để bị đưa ra tòa, Du Thần Chi thật ca ngợi cái « đức » Cầu Tiên của cụ Lương. Cụ chưa hề dọa đưa báo nào ra tòa, dù có báo đã chửi cụ « Nguyễn Bá Lương, mi là một thằng hèn ! » Tất cả những nhân vật nhất là nhân vật hành pháp nên noi gương Cầu Tiên của cụ Lương. Chịu nhục vì dân, cho dân, nào có xấu gì !

Hoan hô cụ Lương ! Du Thần Chi xin kính tặng cụ một chiếc trong bắt chó.

NHỜ ÔNG TÍ

Ở viện dạm xét có một ông dạm xét cục bằng

DU THẦN CHI cầm tròng

nhặng lằm. Ông đã từng có thành tích ly kỳ là trốn quân dịch và bị Tòa án quân sự hỏi thăm sức khỏe. Nhưng anh dạm xét nay lại tra nói móc những thằng trốn quân dịch. Hôm nào rồi rành, Du Thần Chi phải xách tròng đến hỏi thăm ông dạm xét cục mới được. Nhờ ông tí đấy nhé !

KHÔNG ĐỒNG Ý

Tuần báo Con Ong không đồng ý với những ai có tình khuyh đảo Hội Đồng Báo Chí. Những tuần báo, tạp chí đứng đần không hề có ý tưởng lãnh đạo nhật báo. Do đó, cũng không đồng ý mi ly vài ông chủ báo ngày quyết đoán bọn báo định kỳ muốn « nô lệ vùng lên ».

Con Ong được một số báo định kỳ tư cách ủy cho cái sứ mạng hòa giải giữa hai phe « Án Quang Định Kỳ » và « Việt Nam Quốc Tự hàng ngày ». Chúng tôi đã liên lạc với ông Trần Tấn Quốc, niên trưởng báo chí hôm nay, người ký giả lão thành, tâm huyết và xứng đáng lãnh đạo báo chí, hy vọng rằng Hội Đồng Báo Chí sẽ hình thành trong niềm thông cảm của những CHỦ BÁO XỨNG ĐÁNG và những KÝ GIẢ XỨNG ĐÁNG.

Do đó, đề nghị của Con Ong sẽ là 5-5-7-7-1.

5 Chủ báo ngày

5 Chủ báo định kỳ

7 Ký giả nghiệp đoàn Kiên Giang

7 Ký giả nghiệp đoàn Thương Hoàng

1 Báo Trung Hoa gốc Việt

5 chủ báo ngày sẽ không có thành phần dằm bôn cóc nhái, chó lừa, 5 chủ báo định kỳ sẽ không có thành phần Lucky Luke và chuồng ngựa. Ký giả cũng phải có giá. Và chủ tịch Hội Đồng phải là Trần Tấn Quốc tiên sinh.

NHÀ TÔI

Cuốn sách mong đợi của bạn đọc sắp phát hành, Nhà tôi là truyện của vợ chồng, truyện gối đầu giường của bất cứ cặp vợ chồng nào. Đang cãi nhau, đọc Nhà tôi sẽ ngưng cãi nhau. Sắp đánh nhau, đọc nhà tôi sẽ hết ham « đánh ». Đánh nhau rồi, đọc nhà tôi sẽ nhìn nhau cười hòa ngay. Quyết định ly dị, đọc nhà tôi sẽ thấy ly dị còn khốn nạn gấp ngàn lần chung sống. Ở với nhau sướng hơn. Nhà tôi là cuốn truyện dùng làm quà cưới, quà tặng. Các cô sắp lấy chồng, các cậu sắp lấy vợ, các bà rảnh đã rụng, các ông sắp mặc sơ mi Tô Bia. Cần phải đọc. Vì Nhà tôi cuốn truyện vui như tiệc cưới, khoái như đêm tân hôn, buồn như bị vợ khóa cửa nhốt ngoài đường... do Duyên Anh viết. Cuốn truyện đặc biệt, đến nỗi, lần đầu tiên ở Giao Chi (có khi ở thế giới) tác giả cho in 500 bản giấy bạch vân thượng hạng dành riêng cho những ai yêu vợ, nịnh vợ mua về « dâng » vợ để được « yêu » đến một lúc cô bọ !

Bán : MAZDA 100 SÉDAN E.O. 4...
Hỏi 54 Võ Tánh trong giờ làm việc

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Saigon
Quản Lý : Bà HOÀNG-THỊ-QUÝ